

„Amit tehát szeretnétek, hogy az emberek veletek cselekedjenek, ti is ugyanazt cselekedjétek velük.” Máté 7,12

Isten gyógyít és felemel

Mindannyian egyenlők vagyunk, más életutakkal, más képességekkel, más lehetőségekkel ugyan, de egyenlők. Az egyenlőség persze mindig üres és megvalósítatlan szlogen volt és maradt a történelem során, ami a legmarkánsabban a politika színterén mutatkozott meg, de a társadalom egészének bármelyik részletében, sőt még a keresztyény egyházak esetében is. De Isten szívében, szemében, kezében valóban egyenlők vagyunk, és csak ott!

Áldást parancsol melléd az Úr

Gyermekkoromat Kazincbarcikán töltöttem. A Ságvári Általános Iskolába jártam, ahol a tanulók között a faji megkülönböztetés érezhető volt. Az osztályban a tanárom mindig az utolsó padba ültetett, és a rendezvényeken is mindig a hátsó sorokban állhattam, mert szegények voltunk, és ez a ruházatunkon is megmutatkozott. A származásom miatt a nyári táborokban nem vehettem részt. Akkoriban a gyermekek életében fontos szerepet betöltő kisdobosnak és úttörőnek is csak később választottak meg, mint az osztálytársaimat.

Fiatalon Isten nélkül éltem a szürke hétköznapijaimat, hajsoltam a világ nekem is felajánlott gazdagságát és az ezzel együtt járó bűnös életet. Húszévesen egy gerincsérülésből, csigolyavelő gyulladásból felépülve, hosszabb betegség után Isten gyógyító erejét megtapasztalva megtértem. Gyógyulásom alatt ismertem meg a páromat, akivel rövid idő múlva összekötöttük az életünket. Ennek már harminc éve. Házasságunkból három fiúgyermek született. Mindannyian felnőtt, diplomás emberré cseperedtek. Ez azért fontos nekem, mert

én egy zenész, egyszerű munkáscsaládból származom. Szüleim tizenegy gyermeket neveltek, kilenc fiút és két leányt. Édesapám festő volt, nagy család lévén a fiú gyermekeit befogta dolgozni, ennek hatására én is kitanultam ezt a szakmát. Ebben a szakmában megtaláltam a hivatásomat is. Németországban a testvéremhez jártam ki dolgozni, aki egy jól menő céget üzemeltetett, ahol a festés rendszerét és technológiáját rövid időn belül magas színvonalon sajátítottam el. Az életben bármilyen munkát is végezzem az ember, azt csak teljes odaadással érdemes csinálni.

Egy evangelizációs hét után a pest-szentimrei református lelkipásztor fele-

sege, Magdus, otthonunkban keresett fel, és meghívott minket a gyülekezetükbe. A gyülekezet szeretetteljes és befogadó volt, ennek már 30 éve. A lelkész házaspár nagyon sok mindenben támogatott, gyermekeink együtt jártak iskolába, táborokba.

Bátorítok mindenkit, hogy járjon közösségbe, hogy megtapasztalja, amit én a családommal együtt: jó egymásnak terhet hordozni. Hálás vagyok Istennek a feleségemért, a családomért, a gyülekezetemért, hogy itt szolgálhatok, mint presbiter, a dicsőítő csapat tagja is vagyok.

Krisztusban nincs sem zsidó sem görög, sem szolgál. Krisztusban szeretett gyermekek vagyunk, mint bárki más. Aki Krisztusban van, egymáshoz képest se több, se nem kevesebb, mert ő mindannyiunkért meghalt, hogy aki hisz őbenne el nem vesszen, hanem örök élete legyen.

Soraimat egy igével zárom:

„Áldást parancsol melléd az Úr, a te csűrjeidben és mindenben amire ráteszed kezedet, és megáld téged azon a földön, amelyet az Úr a te Istened ad néked.” 5Móz 28,8

Bakos András

Egy életút

Ha egy számvetésszerű film vetítésére hívnám meg a kedves olvasókat, akkor egy olyan léteződécek képeinek sorozata, filmkockái peregének szemek

előtt, amelyek igencsak elborzasztanak, és egyúttal katarzissal ajándékozná meg őket... Végére is a művészetnek ez a célja.

Ki a szereplő, ki a művész s mi vagy ki a tárgya? Gondot okoz annak körülírása, hogy honnan ez az indíttatás, erő, akarat, makacsság, szembenállás, lázadás,

forrongás s kitartás, ami a hittel ötvözve az önmagamba vetett hitet is mozgásba hozta, hozza ma is. Kell egy mozgató, ami mozgat. Kellenek az ideák, képzetek, álmok, vágyak még annak ellenére is, hogy az adott időben, messze esnek a reális jelenségektől!

Maga a kezdet is végtelenül izgalmas, hiszen minden szülői felügyelet s szeretet nélkül az erdő zöldjén kis pályában akár egy mesebeli farkas is felnevelhetett volna – máris Rémuszhoz, Romuluszhoz jutottunk –, aztán a kötelező (a cigányok számára méretezett, tervezett s szervezett kötelezően elvégzendő) gyógypedagógiai iskola, ahol egy porceláncsibével veteledő tudás ragadt rám a koszon kívül. Se szeretetet, se odafigyelést, se egy jó szót nem kaptam. Aztán fél és az egészen ostoba, faragatlan s börtönviselt cigányok s proli gyerekek között lehúzott másfél év katonaidő se a szeretetről szólt. Magyarán szólva nem egy elkényeztetett, Rózsadombi „úri család” sarjaként alakult utam. Életem ifjú évei munkásszállók sötét, nyomasztó, gyilkos időszakában maga a csoda, hogy az építőiparban tengődve még szakmákat is kitanultam anno. Ma már a meneküléséből fakadóan az elmélet, az elvontság, a művészet felé orientá-

lódom. Önerőből számos más képzettségre tettem szert, így filozófia, összehasonlító irodalomtudomány, klasszika-filológia, színház- és drámatudomány, zeneszerzés, ének, irodalomtudomány, hermeneutika, ontológia, esztétika területeit ismertem s műveltem. Németföldön, Tübingenben PhD tanulmányokat folytattam. Nem voltak támogatóim, sokáig neonáci jelzővel illettek még a faj-, baj-, évfolyam-, pártársaim is, merthogy Heidegger filozófiáját kutattam. „Már csak egy Isten menthet meg bennünket!” – mondotta a némethoni filozófus mester az utolsó interjújában.

S ez az Egy Isten, láss csodát, a megmentésem, felemelésem fáradozott.

Ezt verifikálhatná maga a felemelt, a már sokszor megmentett, szeretett, kiválasztott, s ma is kegyelmének áldását élvező emberke, aki ennek az írásnak alanya, tárgya, akire gondja volt s van Istennek. Az isteni próbatételek sora a megmérettetés-kor – talán hathatós súllyal – nem lesznek túl könnyűek Isten mérlegén.

Ha a feladatomban az lenne, hogy beszéljek Istenről, akkor mindenképpen arról tanúskodnék, hogy bizony a poklok világát idéző világunkban a magunk esendősége ellenére van lehetőségünk boldog életre, amelynek eleme a szeretet, megértés, türelem s alázat.

A mindenkor fennálló rossz vagy kevésbé kedvező élethelyzetünk mellett mindig ott van párhuzamban az isteni kegyelem s az ebből fakadó szeretet, odafigyelés gyógyítása s áldása. Persze, csak kérni kell, s adatik, ahogy a Szentírás írja.

A cigány testvéreimnek még annyit, hogy Istennel minden lehetséges, és a *Möglichkeit-sein* (Lehetőség-lét) terminusa is épp erre játszik rá. A sok-sok kudarcot, sebet okozó fájdalmakra az isteni irgalom, útmutatás, bölcsélet s annak szeretete szolgálhat gyógygyírként.

Orsós György

Mindvégig Isten vezetett és járt előttem...

Pappné Bencsik Diána vagyok, 1979-ben születtem. Heves megye egyik kicsiny falujában, Szalján nőttem fel. A Keresztény Élet Központ közösséghez tartozom, mely több településen is jelen van a megyében, és a Magyar Pünkösdi Egyház Országos Cigánymisszió része.

Hagyományos cigány családban nevelkedtem. Szüleim elsőszülött gyermeke vagyok, egy lánytestvérem van, Tünde.

1992-ben a rendszerváltásnak köszönhetően a missziói munka elindult a megyénkben is. Nagynéném volt az első a családban, aki találkozott Istennel. Meghívott minket a bemelegítésére, sosem feledem el ezt a napot. A testvérek csodálatos szeretettel és kedvességgel vettek körül, olyannal, amit addig soha nem tapasztaltam. Itt ismertem meg Istent és döntöttem el, hogy követni fogom őt. Életem egyik

legfontosabb és legcsodálatosabb döntése volt. Innentől kezdve változások történtek az életemben. Megértettem, hogy Isten szeret, és az ő terve, akarata szerint vagyok az, aki vagyok.

Nem voltam a legjobb tanuló, környezetemben a tanulás senki számára nem volt fontos, de a megtérésem által ez is megváltozott. Szakmunkásba jártam, majd leérettségiztem.

Férjemmel, Zolival együtt a fiatalokkal foglalkoztunk, ez lett a férjem szívügye, melyben ott voltam mellette és segítettem. Több cigány fiataalt tudtunk bátorítani, párválasztásra, házasságra felkészíteni, továbbtanulásban tanácsolni.

A család ellátása és a szolgálat mellett egyre jobban megerősödött bennem, hogy folytatnom kellene a tanulmányaimat. 2008-ban felvételiztem az Eszterházy

Károly Főiskola szociálpedagógia szakára. 2011 elején azon gondolkodtam, hogy jó lenne egy pár órás munka, ekkor még fősulira jártam, itt is Isten járt előttem. A polgármester hívott, hogy családgondozót keres a településre, és rám gondolt. Ekkor kezdtem el dolgozni egy olyan területen, mely megalapozta azt, amit most csinállok. Hét évig dolgoztam az önkormányzatnál, mint igazgatási ügyintéző és anyakönyvvezető. Hozzám tartozott a közfoglalkoztatás, pénztár, hagyatékok, jegyzőkönyv, testületi anyagok előkészítése, levelezés, iktatás, anyakönyvvezés, szociális és gyermekvédelmi ügyek stb.

2020 májusában a Magyar Pünkösdi Egyház Országos Cigánymisszió részéről kerestem meg Berki András, misszióvezető-helyettes, hogy indul egy program Kömlő településen a Felzárkózó Települé-

sek Program keretein belül. Szeretné, ha elvállalnám ennek a programnak a vezetését a településen. Előtte már gondolkodtam azon, hogy jó lenne váltani, így nem haboztam sokat, elvállaltam a munkát.

Egy éve vagyunk jelen a településen, a FeTe programmal. Számomra ez teljesen újszerű feladat és kihívás volt. A nulláról indulva kellett felépíteni a településen a programot, melynek célja a hátrányos helyzetben élők felzárkóztatása, segítése, támogatása a fogantatástól a foglalkoztatottságig. Napi szinten kapcsolatban vagyunk a családokkal. Szívesen jönnek hozzánk az ügyfelek tanácsért, segít-

ségért, vagy csak, hogy meghallgassuk őket. A gyerekek nagyon nyitottak, megérik a szeretetet, nagyon szeretnek a Jelenlét Pontba jönni és játszani.

Úgy gondolom, hogy mindvégig Isten vezetett és járt előttem. Az előző munkahelyeken elsajátított szak tudás a Magyarországi Pünkösdi Egyház Országos Cigánymissziójában most elvégzett feladatatomnak minőségi teljesítéséhez segített.

Mindenem, amim van, ameddig eljutottam, Istennek köszönhetem és az ő dicsőségére szeretném használni.

Pappné Bencsik Diána

Isten nélkül nincs élet

Sibak Bernadett vagyok, 33 éves. Alsószolcán nőttem fel. Édesanyám (Tóth Ferencné Melinda) megtérése után az alsószolcai metodista gyülekezetbe jártunk egészen kis korunk óta testvéreimmel. Mindig vitt minket magával gyerekórára, amit ő tartott és vasárnaponként istentiszteletre is. Ahogy cseperedtünk, úgy jártunk serdülő órára, majd ifjúsági órára, később bibliaórára, dicsőítésre, énekkarra is. Ezek sokat jelentettek, segítettek az Istenhez vezető utamon. Szerettem oda járni, Istennel tölteni az időmet.

Egészségügyi szakközépiskolába jártam, ahová az vonzott, hogy segíthessek beteg embereken. Annak, hogy félig roma származású vagyok, nem éreztem hátrányát, mígnem 9. osztályos koromban eljött a „nagy” szerelem, de a fiú családjának csak addig voltam szimpatikus, amíg meg nem tudták, hogy anyukám cigány. Ezután az apukája eltöltött minket egymástól.

A középiskola 12. osztályában, amikor dönteni kellett a továbbtanulásról, a szüleim azt mondták, hogy nincs pénzünk egyetemre, főiskolára. De az utolsó jelentkezési napon jött egy hang, egy érzés: „jelentkezz”. Szerintem ez Isten vezetése volt. Így jelentkeztem a Nyíregyházi Főiskola biológia szakára. Az akkori magyar „barátnőim” kinevettek, ugyan mit akarok én, úgysem fog sikerülni. Talán a származásom és a családkunk szegénysége miatt nem nézték ki

belőlem, hogy felvesznek. De felvettek, és el is végeztem. Bár nem volt olyan egyszerű, sokat kellett dolgoznom a főiskola mellett, hisz szüleim nem tudtak támogatni. Jöttek a kísértések is. Nagykorú lettem, önálló, nincsenek a közelben szülők, nem kell számot adnom senkinek, odamegyek, és azt csinálom, amit akarok... Elkezdtem a csoporttársaimmal bulikba, koncertekre, fesztiválokra járni, és szép lassan átadtam magam egy Isten nélküli életnek, egy hiábavaló életnek, ami teljesen értelmetlen és üres volt. Semmilyen testi, tárgyi élvezet nem hasonlítható Isten szeretetéhez, a vele való közeli kapcsolathoz! Megtapasztaltam, hogy milyen Istennel járni és milyen nélküle. Bánom a nélküle eltöltött haszontalan éveket, életet. Elhatároztam, hogy teljesen visszatérek Istenhez.

A főiskola befejeztével biológus lettem, hidrobiológia szakiránnyal. Felköltöztem Budapestre, itt négy évig dolgoztam molekuláris és sejtanalitikai kutatólaborban. Ebben a munkában nagyon szerettem, hogy bár nem közvetlenül, mégis az embereknek próbáltunk segíteni azáltal, hogy olyan vastagbél-rák specifikus gént kerestünk, aminek a megjelenésével korán felismerhető a vastagbél daganat, ezáltal hamarabb el lehet kezdeni a kezelését, gyógyítását. Ebben a munkában ötvöződött az egészségügyi és a biológusi végzettségem. Utána két évig mikrobiológiai laborban dolgoztam, itt különböző élelmiszeripari minták, kozmetikumok, gyógyszerkészítmények, vizek, vakcinák, csomagoló anyagok mikrobiológiai tisztaság, illetve sterilitás vizsgálatát végeztem steril laborokban. Ezt a munkát is nagyon szerettem, hisz hatalmas volt a felelősség, még a hajunk szála sem lehetett kint munka közben, nehogy fals eredmények szülessenek.

Jó érzés, hogy a végzettségem és a munkám miatt a szüleim nagyon büszkék rám. Nemcsak ők ismernek el, mert utóbbi munkahelyemen is szerettek volna csoportvezetőnek kinevezni, de várandós lettem, így pályafutásom most szünetel egy kicsit. Ugyanis közben férjhez mentem, és jelenleg életem legnagyobb áldásaival, kisfiaimmal, Benedekkel és Sámsonnal vagyok itthon. Örülök, hogy férjemmel, Barnával együtt járhatjuk a hit

útját: esténként Bibliát olvasunk, imádkozunk, együtt megyünk közösségbe, a budapesti Felsőerdősori Metodista Gyülekezetbe.

Hálás vagyok Istennek, hogy még gyerekként bezártam Jézus Krisztust az

életembe, és bár egy időben elhagytam őt, de ő sosem hagyott el engem.

„Higgy az Úr Jézus Krisztusban és üdvözülj, mind te, mind a te házad népe.” (ApCsel 16,31) Erre az ígére nézve szeretnék élni, és gyermekeimnek is át-

adni a hitet, megtanítani, amit egykor én is megkaptam édesanyámtól és a gyülekezettől, és elmondani nekik, hogy válasszák az életet, mert Isten nélkül nincs élet.

Sibak Bernadett

Egy cigánynak senki nem öcsi

Először ez a mondat jut eszembe, amikor édesapám cigányságára gondolok. Ma már teljesen mindegy, hogy ki, mikor és miért mondta ezt neki. Ma is magam előtt látom a szemében villanó, miattam viszszafojtott haragot. Mondták, azelőtt nagy balhét csinált volna hasonló helyzetben. Azelőtt teljesen más volt.

Vannak persze más emlékeim is a cigány gyökereiről, sokat mesélt róla. 1949-ben született, egy kis somogyi falu cigánysorán, egy szorgos, a jég hátán is megélő anya, és egy szintén dolgozó, de a munkája gyümölcsét gyakran borosdemizsonra cserélő apa legidősebb gyermekeként, mélyszegénységben. Tizennégy évesen kezdett el dolgozni a közeli térszékben, közben kovácsnak tanult, végül mégis gépkocsi sofőr lett. A munkája miatt került el a faluból a „nagyvárosba”, Kaposvárra. Rengeteget és tisztességesen dolgozott, ha kellett, egymaga végezte el a sofőr és a rakodó munkáját. Hétvégén jöhetett a szórakozás, a baráti bulik és minden, ami ezzel jár. Közben persze néha megtalálták a cigányozó mondatok, becsmérő szavak, amiket általában szívből jövő lelkesedéssel fogadott. Nagy verekedő hírében állt.

A támadások akkor sem csökkentek, amikor megkérte a nála jó tíz évvel fiatalabb, hívő keresztény, visszafogott életvitelű, nem cigány származású lány kezét. A lány hozzátartozói, gyülekezeti testvérei természetesen nehezen tudták feldolgozni az új családtag érkezését, sikertelenül próbálkoztak megmenteni édesanyámat a kétes hírű vőlegénytől. A megrázó, tragikus jövőt előrevetítő (és tegyük hozzá, tulajdonképpen érthető) jóslataik erről

a felemás házasságról azonban mégsem váltak valóra. Édesapám, látva anyukám hitét, életét, szinte azonnal megváltozott, elkezdett a családjáért élni.

Hét-nyolc éves lehettem, amikor végül ő is megtért, egy kicsi, jellemzően fiatalokból álló közösségben. A huszonnéves pedagógus- és orvostanhallgatók élő, vibráló hite magával ragadta őt is. Vele együtt csatlakozott a családunk ehhez a közösséghez. Igazi lelki-szellemi otthonra leltünk. Gyermekeként hatalmas élmény volt átélni azt a bajtársiasságot, szeretet és segítőkészséget, ami a gyülekezetet jellemezte. Többször előfordult, hogy néhány hétig, hónapig nálunk szállt meg egyik-másik fiatal tesó, amikor épp nem kapott kollégiumi helyet. Egy másik alkalommal nekünk dobták össze a pénzt a többiek, amikor észrevették, hogy a hónap utolsó hetében már nincs mit az asztalra tenni. Láthattam csodálatos megtéréseket, gyógyulásokat, szabadulásokat, közösen megélt örömet és bánatot.

Az a közösség ma már nem létezik. Édesapám élete viszont Krisztusban végleg megváltozott, sosem lett olyan, mint azelőtt. Anyukámmal közösen három gyermeket nevelt fel. Mindegyikünket a Jézusba vetett, élő, feltétel nélküli hitre, és a vallásossággal, csordaszellemmel szembeni folyamatos ellenállásra tanított. És továbbra is – immár vállalkozóként – dolgozott. Rengeteget. Azt szerette volna, hogy mi már más feltételekkel, más rajtkockáról indulhassunk el az életben, mint ő. Ezt a vágyát még itt a Földön láthatta beteljesülni.

Egyetemi oktatóként, gyülekezeti szolgálatként, családapaként, amikor krízishelyzetben vagyok, az emberek közül elsőként mindig édesapámra gondolok. Sok kiváló, bölcs, vagy éppen tanult emberrel van szerencsém találkozni az életben. A legtöbb bölcsességet, valóban használható tanítást, életpéldát azonban egy nyolc általánost végzett, cigánysorról származó gépkocsisofőrtől kaptam. Attól, aki igazából nem is nagyon bánta, hogy neki senki nem lehet öcsi.

Dr. Csonka Arnold

Kedves Olvasó!

A Tükör eddigi számai az interneten a www.cimok.hu weboldalon érhetőek el.

Köszönettel fogadjuk észrevételeiket, javaslataikat az info@cimok.hu címen. Hálásak vagyunk, ha ezzel is segítik a cigánymisszió ügyének előmozdítását.